

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Rozhodčí soud České republiky, o.s.**, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, zastoupeného JUDr. Luděkem Lisse, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 902/40, Praha 7 – Holešovice, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2007, č. j. O-425550, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Rozhodčí soud při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR, se sídlem Dlouhá 741/13, Praha 1, zastoupené prof. JUDr. Janem Křížem, advokátem se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2009, č. j. 8 Ca 408/2007 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 26. 11. 2007, č. j. O-425550. Předseda Úřadu jím zamítl rozklad proti rozhodnutí Úřadu ze dne 19. 9. 2006, č. j. O-425550, kterým byla zamítnuta přihláška stěžovatele kombinované ochranné známky ve znění „ACCR ARBITRATION COURT OF THE CZECH REPUBLIC“. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 21. 4. 2005 byla Úřadu doručena přihláška ochranné známky přihlašovatele Rozhodčího soudu České republiky v kombinované podobě slovních prvků „ACCR ARBITRATION COURT OF THE CZECH REPUBLIC“ a obrazového prvku tvořeného vyobrazením Spravedlnosti v podobě ženské postavy v říze s páskou přes oči, která drží v pravé ruce meč a v levé miskové váhy. Označení bylo podáno pro třídy 35, 41 a 42 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2006, č. j. O-425550, Úřad zamítl přihlášku ochranné známky s tím, že přihlašované označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek na základě ust. § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Důvodem absolutní překážky zápisné způsobilosti bylo zjištění, že průměrný spotřebitel, z jehož znalostí a vědomostí se při věcném průzkumu vychází, si pod pojmem „court“ (soud) vybaví orgán nadaný mocí spočívající v rozhodování a nalézání práva. Pod pojmem „arbitration court“ (rozhodčí soud) si pak představí orgán řešící majetkové spory nezávislými a nestrannými rozhodci. Přihlašované označení tudíž může ve spotřebiteli vyvolávat konkrétní představu o rozsahu a obsahu služeb poskytovaných subjektem, který je zřízen zákonem a jeho služby jsou garantovány státem. Arbitration court of Czech republic (Rozhodčí soud České republiky) vznikl z iniciativy soukromých osob. Úřad proto považuje přihlašované označení za klamavé.

Úřad dále dospěl k závěru, že klamavé je právě slovní spojení „arbitration court“ (rozhodčí soud), neboť vyvolává dojem, že jde o označení stálého rozhodčího soudu, kterým není. Další část slovního prvku „of Czech republic“ (České republiky) shledal Úřad rovněž klamavou, neboť ve spojení s částí „arbitration court“ vyvolává celé označení dojem, že se jedná o instituci založenou státem a vykonávající státní moc. Tato klamavost se přitom vztahuje na všechny služby v uvedených třídách. Co se týče celkového vzhledu přihlašovaného označení, dospěl Úřad k závěru, že i grafické ztvárnění přispívá ke klamavosti označení.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, který žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se se závěrem prvoinstančního orgánu, že označení může jako celek i co do jednotlivých prvků způsobit klamání veřejnosti ohledně povahy a původu takto označených služeb. Žalovaný nesouhlasil se stěžovatelovým výkladem ust. § 13 zákona č. 216/1994 Sb., podle něhož mohou rozhodčí soudy vzniknout např. i podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů. Zákonodárce zamýšlel zřizování stálých rozhodčích soudů pouze zvláštním zákonem či na základě výslovného zmocnění zákona, např. zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky či zákona č. 214/1992 Sb., o burze cenných papírů.

Žalovaný dále dospěl k závěru, že slovní spojení „arbitration court“ vyvolává klamný dojem, že jde o označení stálého rozhodčího soudu. Žalovaný shledal klamavou i druhou část slovního prvku ve znění „of the Czech republic“ (České republiky), neboť ve spojení s první částí vyvolává celé označení dojem, že se jedná o státní instituci založenou státem a vykonávající státní moc. Tato klamavost se přitom vztahuje na všechny nárokové služby. Námitka stěžovatele, že měl prvoinstanční orgán zamítnout zápis přihlašovaného označení pouze pro arbitrážní služby ve třídě č. 42, je proto neopodstatněná. Zkratka „ACCR“ není pro rozhodování o klamavosti označení podstatná,

neboť nikterak nepřispívá k bližší identifikaci přihlašovatele. K námitce stěžovatele, že Úřad svá tvrzení o názoru průměrného spotřebitele ničím nedoložil, žalovaný uvedl, že pojem průměrného spotřebitele je Úřadem interpretován v souladu s ustálenou rozhodovací praxí i judikaturou Evropského soudního dvora.

Městský soud v Praze se při svém rozhodnutí opřel o názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 3 As 29/2007 – 95, podle něhož správní orgán posuzuje potenciální klamavost označení a nezjišťuje tedy, zda k omylu veřejnosti skutečně dochází. Klamavost tak není předmětem dokazování, neboť se zde nemusí jednat o reálně existující stav, který by bylo možné zjistit a prokázat. Otázka klamavosti je otázkou právní nikoli skutkovou. Její posouzení je tedy pouze věcí úvahy správního orgánu, přičemž ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách neobsahuje taxativní, ale pouze demonstrativní výčet skutečností, které mohou způsobit klamavost označení. Správní orgán proto musí zohlednit všechny rozhodné skutečnosti.

Při posouzení, zda je označení způsobilé vyvolat omyl, vychází správní orgán z hlediska průměrného spotřebitele, který má průměrnou paměť, průměrnou pozornost a průměrný smysl pro detail, kdy v jeho paměti utkví pouze všeobecné znaky označení a jeho celkový dojem. Průměrný spotřebitel zastupuje relevantní okruh veřejnosti, tj. osoby, kterým jsou určité výrobky či služby určeny. Žalovaný posuzoval otázku klamavosti přihlášeného označení z hlediska účastníků smluvních vztahů, kteří mají v úmyslu řešit případné vzájemné majetkové spory v rozhodčím řízení a zvažují tedy, na jaký subjekt se obrátit, zda na stálý rozhodčí soud či na jednotlivé rozhodce. Správní orgány obou stupňů náležitě objasnily, proč považují přihlášené označení za klamavé. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že přihlášené označení může vzbudit mylný dojem, že se jedná o stálý rozhodčí soud zřízený zákonem. Klamavost označení spočívá i v tom, že název státu obsažený v označení vyvolává představu, že se jedná o státní orgán. Průměrného spotřebitele pak může posuzované označení uvést v omyl i kvůli jeho grafickému znázornění. Zde je třeba vzít v úvahu i to, že průměrný spotřebitel zpravidla nemá možnost bezprostředně porovnat podobu označení se skutečným označením státního orgánu či stálého rozhodčího soudu.

Argumentace stěžovatele, že stranám je z rozhodčí doložky známo, že daný spor nebude rozhodovat Rozhodčí soud České republiky z pozice stálého rozhodčího soudu, ale rozhodčí soud ad hoc, tedy konkrétní rozhodce zapsaný v jeho seznamu jako fyzická osoba, je nepřipadná. Znamka totiž nesmí být klamavá ani na první pohled, bez znalosti jakýchkoli souvislostí. Nestačí tak, je-li její význam zřejmý až po podrobnějším zkoumání, resp. na základě dalších informací. Neobstojí ani námitka stěžovatele, že pro průměrného spotřebitele není podstatné, zda rozhodce vydává rozhodčí nález jménem svým nebo jménem rozhodčího soudu. Stěžovatel nemůže předvídat očekávání a požadavky všech potenciálních spotřebitelů.

Jestliže stěžovatel tvrdil, že průměrný spotřebitel není jako právní laik schopen porozumět tomu, jménem koho se rozhoduje, je jeho argumentace naopak dalším důvodem pro zamítnutí přihlášky. V případě, že spotřebitelé nejsou bez určitého právního vědomí schopni posoudit, zda se jedná o rozhodnutí stálého rozhodčího soudu nebo státního orgánu či nikoli, musí být o to více chráněni před možným omylem.

Dle názoru stěžovatele se žalovaný měl též zabývat otázkou, jak je definován průměrný spotřebitel na trhu arbitrážních služeb a dále měl uvést, jakým postupem zjistil názor průměrného spotřebitele. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Soudu I. instance T-460/05. Městský soud v Praze tuto námitku odmítl s tím, že základem pro pojetí vzorového spotřebitele se stal rozsudek ESD ve věci C-210/96 Gut Springenheide, kde ESD konstatoval, že při posuzování, zda dané označení, známky nebo výrok reklamy je schopný klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. Zásadně tedy není zapotřebí pořizovat znalecké posudky či sociologické výzkumy spotřebitelů. Nicméně nevyloučil, aby vnitrostátní soud při existenci výjimečných okolností opřel své rozhodnutí o znalecký posudek nebo sociologický výzkum spotřebitelů. Stěžovatel v žalobě tyto důkazy nenavrhoval.

Průměrný spotřebitel na trhu arbitrážních služeb sice není definován, nicméně jej lze označit jako průměrného spotřebitele vykazujícího zvýšenou pozornost. ESD v rozsudku C 361/04 P Ruiz - Picasso konstatoval, že skutečnost, že relevantní veřejnost může rovněž vnímat takové výrobky a ochranné známky, které se k nim vztahují, za jiných okolností než je koupě a vykázat případně nižší úroveň při takových příležitostech, nebrání tomu, aby bylo přihlédnuto ke zvláště vysokému stupni pozornosti průměrného spotřebitele v okamžiku, kdy se připravuje a provádí svůj výběr mezi různými výrobky dotyčné kategorie. Nadto není přiměřené vyžadovat od orgánu povolaného k posouzení existence nebezpečí záměny, aby určil pro každou kategorii výrobků průměrnou hodnotu pozornosti spotřebitele podle stupně pozornosti, který je spotřebitel schopen vykázat v různých situacích.

Podle názoru Městského soudu v Praze postupoval žalovaný správně, jestliže vycházel z kritéria průměrného spotřebitele v tom smyslu, jak je v napadeném rozhodnutí uvedeno. V souladu se zákonem a ustálenou judikaturou se zabýval nejen celkovým zněním označení a jeho grafickým znázorněním, ale i jednotlivými prvky. Při úvaze o klamavosti známky je totiž nutno vzít v úvahu, že celkový dojem známky mohou ovlivnit jednak obrazová nebo slovní část společně, v některých případech však může být jedna část případně určitý její prvek dominantní a převážně tak ovlivnit celkové vnímání známky spotřebitelem.

Opodstatněná není ani argumentace stěžovatele, že jako sdružení je zapsán např. Český zahrádkářský svaz, jehož označení nikdo nepovažuje za klamavé. Podmínky pro zápis označení do rejstříku ochranných známek jsou upraveny zcela nezávisle na podmínkách pro registraci a vznik sdružení upravených v zákoně č. 83/1990 Sb. Příslušný správní orgán se nezabývá tím, zda název sdružení nemůže klamat veřejnost. Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Domnívá se, že se soud v napadeném rozsudku náležitě nevypořádal se všemi skutečnostmi potřebnými pro řádné a spravedlivé rozhodnutí věci. Názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 3 As 29/2007 – 95, o zkoumání potenciální klamavosti označení nemůže podle stěžovatele v daném případě obstát, neboť ochranná známka spotřebitele buďto klame či nikoli, a

proto by mělo být posuzování klamavosti faktické a založené na relevantních důkazech. V opačném případě se jedná o pouhé ničím nepodložené domněnky. Pojem klamavosti není v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ani v jiném rozhodnutí soudu definován, soudy se stále spokojují s „definicí kruhem“.

Stěžovatel má dále za to, že ochrannou známku je třeba posuzovat jako celek, protože jako celek ji každý spotřebitel vnímá. Žalovaný i soud nesprávným způsobem vyhodnotily část přihlašované kombinované ochranné známky představující alegorické vyobrazení spravedlnosti. Nelze dospět k závěru, že tímto je průměrný spotřebitel ještě spíše uveden v omyl. Z argumentace Městského soudu v Praze by bylo možno usoudit, že alegorické vyobrazení spravedlnosti je možné používat pouze ve vztahu ke státním orgánům a stálým rozhodčím soudům. Takový závěr je již ze své logiky nepřijatelný, neboť toto vyobrazení spravedlnosti je symbolem obecně používaným nejen pro justici, jež má zajišťovat spravedlnost ve „státním slova smyslu“, ale je používáno i jako označení pro všeobecné chápání spravedlnosti ve světě.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že uvedená ochranná známka evokuje v průměrných spotřebitelích dojem, že se jedná o stálý rozhodčí soud zřízený zákonem a to navíc v podobě státního orgánu. Pakliže se tak skutečně děje, je především chybou státních orgánů, že v rámci své snahy přiblížit se občanům a působit v marketingovém slova smyslu podobně jako soukromoprávní subjekty vytvářejí označení svých úřadů bez umístění státního znaku či jiných státních symbolů, které pak používají při své prezentaci. Průměrného spotřebitele navíc nemůže omlouvat neznalost zákona a nemůže být tedy uveden v omyl, že vlastníkem ochranné známky je státní orgán nebo stálý rozhodčí soud. Stálý rozhodčí soud je soukromoprávní subjekt a spotřebitel je povinen toto vědět, stejně jako skutečnost, že stěžovatel není stálým rozhodčím soudem. Stěžovatel zastává názor, že průměrný spotřebitel není osobou vytrženou z každodenního života, naopak je to osoba plně způsobilá k právním úkonům, která má dostatek informací o ochranné známce i jejím vlastníkově. Argumentace žalovaného i soudu ohledně možné zaměnitelnosti s orgány státu je nepřijatelná, neboť každý spotřebitel musí vědět, že státní orgány (soudy) nemohou nabízet spotřebitelům výrobky a služby chráněné ochrannými známkami a označeními. Spotřebitel si musí sám ověřit, pro které výrobky a služby je daná ochranná známka zapsána a pro jakého vlastníka. Závěr soudu, že ochranná známka nesmí být klamavá ani na první pohled bez jakýchkoli souvislostí, je sice „chvályhodný“, s ohledem na evropské zápisné rozhodování úřadů se však jedná o požadavek poněkud utopistický. Je známo, že do rejstříku ochranných známek může být zapsáno i označení stejné nebo podobné, jestliže je zapsáno pro jiné služby nebo výrobky než ochranná známka již zapsaná. Z uvedeného vyplývá, že spotřebitel nikdy nemůže na ochranou známku pohlížet bez širších souvislostí.

Žalovaný měl vzít v úvahu zvýšenou pozornost průměrného spotřebitele při obstarávání si služeb, které stěžovatel hodlal ochranou známkou chránit. Soud správně poukázal na skutečnost, že míra intenzity pozornosti se u spotřebitelů mění, nicméně z rozhodnutí žalovaného ani rozsudku soudu nevyplývá, že by tuto skutečnost vzaly v potaz. V rozhodovací praxi ESD a právní úpravě problematiky ochrany spotřebitelů se přitom objevují tendence na spotřebitele pohlížet přísněji a vždy s ohledem na konkrétní okolnosti případu. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že je žalovaný povinen stanovit okruh průměrných spotřebitelů

s přihlédnutím ke službám a výrobkům, pro něž je ochrana požadována, přihlížet ke skutečnostem, o jak běžnou záležitost pro spotřebitele jde a především vyložit, co je „klamavost“ z hlediska posuzování klamavosti ochranných známek, a co konkrétně musí pro její posouzení žalovaný zjišťovat.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že Městský soud v Praze vedl řízení za účasti subjektu, který podle platné právní úpravy nemá právní subjektivitu, natož subjektivitu procesní. Tato skutečnost podstatným způsobem narušuje právo stěžovatele na ochranu osobních údajů a na ochranu soukromí. I v případě, že by mohl být Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále jen „Rozhodčí soud HK a AK ČR“) byt jen teoreticky dotčen na svých právech a povinnostech, měl tuto skutečnost v řízení prokázat jakož i to, že je způsobilý mít práva a povinnosti.

Ze zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, vyplývá, že právníckými osobami jsou pouze samotné komory, nikoli rozhodčí soud. To lze dovodit i z jazykového výkladu ust. § 19 tohoto zákona, kde se uvádí, že rozhodčí soud působí při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky. Jeho právní subjektivitu nelze dovodit ani z blanketní normy ust. § 18 odst. 1 písm. b) občanského zákoníku. Stěžovatel nesouhlasil s názorem, že určitý subjekt je právníckou osobou nejen tím, že jej zákon za právníckou osobu výslovně prohlásí, nýbrž nepřímou i tím, že mu zákon přiznává vlastnosti, kterými se podle platné právní úpravy právnícké osoby vyznačují. Rozhodčí soud HK a AK ČR jako soukromoprávní entita nemá právní subjektivitu v zákoně nikde výslovně založenou. Současně mu zákon ani nepřiznává způsobilost být účastníkem řízení. Procesní subjektivita je právní institut, není faktickým pojmem a nelze ji dovodit ze sekundárních znaků, jež mohou právní subjektivitu doprovázet.

Rozhodčí soud HK a AK ČR se jako osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry napadeného rozsudku i s rozhodnutím žalovaného. Stěžovatel shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávném posouzení a aplikaci pojmů klamavosti ochranné známky a průměrného spotřebitele. V jeho pojetí vyžaduje klamavost nutnost prokázání skutečné klamavosti a průměrný spotřebitel znamená nadprůměrného spotřebitele se zvýšenou pozorností provádějícího hloubkovou analýzu. Tento názor stěžovatele je ovšem zcela v rozporu se zákonnými požadavky a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Evropského soudního dvora, na něž napadený rozsudek správně odkazuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2007 - 95, rozsudek ESD C-210/96 Gut Springenheide). V souladu se zákonnými požadavky a judikaturou posoudil správní orgán a následně i soud klamavost jako právní nikoli skutkovou otázku, přičemž v rámci své úvahy zohlednil všechny rozhodné okolnosti a klamavost kombinované ochranné známky tak posoudil komplexně. Je nutno zdůraznit, že předmětná ochranná známka může vzbuzovat mylný dojem, že se jedná o stálý rozhodčí soud zřízený zákonem, název státu obsažený v označení vede k představě, že se jedná o státní orgán. Průměrného spotřebitele může uvést v omyl tím spíše, pokud známka obsahuje alegorický symbol spravedlnosti.

Rozhodčí soud HK a AK ČR uvedl, že v rámci řízení o zápisu ochranné známky podával připomínky proti zápisu kvůli klamavosti označení přihlašovaného stěžovatelem,

zásahu do prioritních práv k ochranným známkám Rozhodčího soudu HK a AK ČR č. 260612 a 260613, a dále z důvodu, že přihláška nebyla podána v dobré víře.

Ke zdůvodnění své právní subjektivity uvedl, že je stálým rozhodčím soudem ve smyslu ust. § 13 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Jako stálý rozhodčí soud byl při Československé obchodní komoře založen již v roce 1949, přičemž řád a statut soudu byl schválen výnosem Ministerstva zahraničního obchodu ze dne 27. 5. 1949. Další výslovná zákonná úprava postavení Rozhodčího soudu HK a AK ČR je obsažena v zákoně č. 223/1994 Sb., o sloučení Československé obchodní a průmyslové komory s Hospodářskou komorou ČR. Tento zákon v návaznosti na sloučení Československé obchodní a průmyslové komory s Hospodářskou komorou ČR upravil ve svém ust. § 3 přeměnu dosavadního stálého rozhodčího soudu působícího při Československé obchodní a průmyslové komoře na Rozhodčí soud HK a AK ČR. Základní právní regulace Rozhodčího soudu HK a AK ČR je obsažena v zákoně č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, jeho základní organizační uspořádání je pak upraveno ve Statutu Rozhodčího soudu HK a AK ČR. Zde je zakotvena autonomie soudu pokud jde vystupování v pracovněprávních vztazích a rozhodovací, organizační a ekonomickou činnost. Rozhodčí soud HK a AK ČR je registrován jako samostatný ekonomický subjekt v registru ekonomických subjektů Českého statistického úřadu. Rovněž ze stanoviska Ministerstva financí k uplatňování zákona o DPH na činnost Rozhodčího soudu HK a AK ČR ze dne 24. 8. 2005 vyplývá, že je právnickou osobou zřízenou na základě zákona a veřejnoprávním subjektem ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. y) zákona o DPH. Z citovaných zákonných i podzákonných právních norem lze dovodit, že osoba zúčastněná na řízení je samostatným a nezávislým subjektem požívajícím plné právní subjektivity, jehož jménem jednají navenek předseda a místopředsedové. Rozhodčí soud HK a AK ČR tedy vykazuje znaky, kterými se právnické osoby podle zákonné úpravy vyznačují, je proto právnickou osobou sui generis zřízenou zákonem. Rozhodčí soud HK a AK ČR dále odkázal na posudek Ústavu státu a práva Akademie věd České republiky ze dne 21. 6. 1996 ohledně jeho postavení a právní povahy. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách, které hovoří o potencionální schopnosti klamat, je zřejmé, že požadavek na definování spotřebitele služby, pro niž byl nárokován zápis ochranné známky, je nedůvodný. Tito spotřebitelé jsou totiž definováni rozsahem služeb vymezených v přihlášce ochranné známky. Příjemcem těchto služeb může být každá třetí osoba. Rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek tyto třetí osoby posuzují měřítkem pravděpodobného očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele daných služeb. Dovolávat se povinnosti všech třetích osob znát zákony a rozlišovat služby poskytované státními orgány od služeb soukromých poskytovatelů je mimo prostor známkového práva. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, přihlašované označení nebylo shledáno klamavým z důvodu zobrazení alegorické postavy spravedlnosti, ale z důvodu přítomnosti slov ARBITRATION COURT OF THE CZECH REPUBLIC. Právě poukazem na slova court/soud a Czech republic/České republiky je odůvodněna hypotéza, že by průměrný spotřebitel služeb, pro něž bylo označení nárokováno, mohl nabýt dojmu, že se jedná o služby poskytované orgánem státu a podepřené státní autoritou. Pokud se stěžovatel domáhá prokázání klamavosti označení a nehodlá se smířit se skutečností, že důvodem zamítnutí přihlášky může být i pouhá

potencialita klamavosti, popírá zákonné ustanovení. Žalovaný poznamenal, že pokud se stěžovatel dovolává nezákonnosti rozhodnutí, které přísně vychází ze znění právního předpisu, není zde na místě kasační stížnost, ale podnět ke změně právního předpisu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vycházel přitom z výše popsaného skutkového stavu.

Ve věci samé pak uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Podle ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách se do rejstříku se nezapíše označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

Námítka stěžovatele, že pojem klamavosti nebyl dosud vymezen, je nepřipadná. Nejvyšší správní soud jednak podotýká, že tuto námitku vznesl stěžovatel teprve v kasační stížnosti, ve svých dřívějších podáních tento pojem sám užívá, aniž by vznášel pochybnosti o jeho významu. Z rozhodnutí žalovaného je pak zřejmé, že se vymezením pojmu klamavosti označení či ochranné známky zabýval, přičemž konstatoval, že při hodnocení, zda jsou označení či ochranná známky klamavé, musí správní orgán v konkrétním případě vždy zkoumat, zda označení nebo známka neobsahují falešný (klamavý) údaj nebo prvek, který může spotřebitele uvést v omyl. Totožný výklad lze pak nalézt již v judikatuře Vrchního soudu v Praze (rozsudek ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 149/99 - 78).

Problematikou posouzení potenciální klamavosti, tedy otázkou, zda toto posouzení musí být založeno na zjišťování skutečného očekávání spotřebitelů, např. znaleckým posouzením či průzkumem veřejného mínění, nebo zda toto posouzení vychází z úvahy správního orgánu o předpokládaném vnímání průměrného spotřebitele, se Nejvyšší správní soud zabýval ve skutkově i právně obdobné věci v rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 As 29/2007 - 95, www.nssoud.cz, jehož závěry lze nepochybně aplikovat i této věci. Jak tedy již citoval v odůvodnění svého rozsudku Městský soud v Praze, klamavost není předmětem dokazování, neboť se zde nemusí jednat o reálně existující stav, který by bylo možné zjistit a prokázat. Otázka klamavosti je otázkou právní nikoli skutkovou. Její posouzení je tedy pouze věcí úvahy správního orgánu. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu jsou pak zcela v souladu i s názorem Evropského soudního dvora v rozsudku ze dne 16. července 1998, Gut Springenheide a Tusky, C-210/96, Recueil, s. 4657, bod 37.

Co se týče vymezení okruhu spotřebitelů, kterým jsou výrobky či služby určeny, Nejvyšší správní soud přisvědčil Městskému soudu v Praze, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný posuzoval otázku klamavosti přihlášeného označení z hlediska účastníků smluvních vztahů, kteří mají v úmyslu řešit případné vzájemné majetkové spory v rozhodčím řízení a zvažují tedy, na jaký subjekt se obrátit, zda na stálý rozhodčí soud či na jednotlivé rozhodce.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem žalovaného i Městského soudu v Praze, že sousloví „arbitration court“ (rozhodčí soud) může vyvolat dojem, že se jedná o stálý rozhodčí soud zřízený zákonem. Název státu obsažený v označení pak nepochybně

může u průměrného spotřebitele asociovat představu, že se jedná o státní orgán či subjekt, jehož činnost je garantována státem.

Stěžovatel žalovanému i Městskému soudu v Praze vytýkal, že při posuzování potenciální klamavosti označení nevzaly v úvahu zvýšenou pozornost průměrného spotřebitele při uzavírání rozhodčí smlouvy a určování rozhodce. Nejvyšší správní soud o této námitce uvážil takto:

Jedním z hlavních úkolů ochranné známky je nalákání spotřebitele příslušné referenční skupiny. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že přihlašované označení by nepochybně mohlo u průměrného spotřebitele vzbudit důvěru v kvalitu takto označených služeb právě na základě jeho mylné představy, že tyto služby jsou garantovány či přímo poskytovány státem a že se jedná o stálou kontinuálně působící instituci. Nelze připustit, aby byli spotřebitelé nalákáni ke službám stěžovatele na základě takového prvotního mylného dojmu, který by jim byl vyvrácen teprve následně po bližším seznámení s charakterem poskytovaných služeb.

Tento prvotní mylný dojem pak podle Nejvyššího správního soudu nelze vyloučit ani při zachování vyšší pozornosti průměrného spotřebitele, neboť je nutné vycházet z předpokladu, že spotřebitel nemá právní znalosti a nelze po něm tedy požadovat, aby například věděl, že stálý rozhodčí soud není orgánem veřejné moci.

Nejvyšší správní soud zde poukazuje na nekonzistentnost argumentace samotného stěžovatele. Stěžovatel na jedné straně v žalobě označuje průměrného spotřebitele jako právního laika, který nezná rozdíly v tom, zda je rozhodováno jménem rozhodčího soudu nebo rozhodce, na druhé straně pak po průměrném spotřebiteli požaduje, aby věděl, že stálý rozhodčí soud je soukromoprávní subjekt a že stěžovatel není stálým rozhodčím soudem.

Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil závěru žalovaného o potenciální klamavosti označení i při zohlednění vyšší pozornosti průměrného spotřebitele v projednávaném případě.

Nejvyšší správní soud má dále za to, že žalovaný postupoval správně, jestliže se zabýval celkovým zněním přihlášeného označení i jeho prvky, neboť i tyto jednotlivě utváří celkový dojem známky. Žalovaný dovedl klamavý dojem přihlášeného označení právě ze slovního spojení „rozhodčí soud“ a názvu státu, samotný grafický prvek, tj. alegorické vyobrazení spravedlnosti, sám o sobě jako klamavý nehodnotil, v kombinaci se slovním označením však připustil jeho klamavost. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku podle Nejvyššího správního soudu není opodstatněná, neboť Městský soud v Praze přesvědčivě a logicky zdůvodnil, proč se ztotožnil se závěry žalovaného a proč považoval žalobní argumentaci stěžovatele za nedůvodnou. Nejvyšší správní soud dodává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zpravidla založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v

rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.)

K námitce stěžovatele, že Rozhodčí soud HK a AK ČR není právnickou osobou, Nejvyšší správní soud předně uvádí, že účastenství Rozhodčího soudu HK a AK ČR na řízení se práv stěžovatele nikterak nedotýká, které jsou předmětem tohoto řízení. Navíc jeho námitka ani není důvodná.

Podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, působí při Hospodářské komoře České republiky jako stálý rozhodčí soud Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky jako nezávislý orgán pro rozhodování sporů nezávislými rozhodci podle předpisů o rozhodčím řízení. Fakt, že se jedná o samostatný subjekt, potvrzuje i samotné členění zákona, kdy orgány komory upravuje část druhá, o rozhodčím soudu hovoří část čtvrtá zákona. Podle svého Statutu je Rozhodčí soud HK a AK ČR nezávislý ve své organizační i ekonomické činnosti, v pracovněprávních vztazích vystupuje svým jménem a má odpovědnost vyplývající z těchto vztahů.

Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl ke stanovisku Ministerstva financí ze dne 24. 8. 2005 k uplatňování zákona o DPH na činnost Rozhodčího soudu HK a AK ČR a rozhodců, podle něhož je tento právnickou osobou zřízenou na základě zákona a veřejnoprávním subjektem ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. y) zákona o DPH. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že Rozhodčí soud HK a AK ČR je nadán právní subjektivitou a je tudíž samostatnou právnickou osobou. Městský soud v Praze pak nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že Rozhodčí soud HK a AK ČR může být přímo dotčen zrušením napadeného rozhodnutí, a v řízení s ním jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení. Rozhodčí soud HK a AK ČR totiž již v rámci správního řízení uvedl, že přihlašované označení zasahuje do jeho prioritních práv k ochranným známkám č. 260612 a 260613.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. listopadu 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu